Той вічний ляк дзвінків осіннього трамваю,
коли далеко скверами луна,
а зблідлі зорі тужно допивають
крихкого, гострого, як спомину, вина.
Нічного міста привиднії тіні…
Заграва угорі… Немовчний, вічний гуд…
а кожна жінка… жінка без дитини
така смутна. Вже осінь… тут ось… тут.
У вирій дні. Дзвінки осіннього трамваю…
обличчя любі! Нам віками путь…
Еллада… Картаген і Рим у сивій далині безкраю,
що нашу тугу та безсилля п’ють.